

Jurisprudentie

Zaak T-125/16

**Firma Léon Van Parys NV
tegen
Europese Commissie**

„Douane-unie - Invoer van bananen uit Ecuador - Navordering van invoerrechten - Verzoek tot kwijtschelding van invoerrechten - Besluit dat is vastgesteld na nietigverklaring door het Gerecht van een eerder besluit - Redelijke termijn”

Samenvatting – Arrest van het Gerecht (Vierde kamer) van 11 december 2017

- Beroep tot nietigverklaring — Handelingen waartegen beroep kan worden ingesteld — Handelingen die bindende rechtsgevolgen sorteren — Beoordeling van deze gevolgen aan de hand van de wezenlijke inhoud van de handeling*
(Art. 263 VWEU)
- Beroep tot nietigverklaring — Bevoegdheid van de Unierechter — Conclusies strekkende tot verkrijging van een declaratoir arrest — Niet-ontvankelijkheid*
(Art. 263 VWEU)
- Beroep tot nietigverklaring — Arrest houdende nietigverklaring — Gevolgen — Verplichting om maatregelen ter uitvoering vast te stellen — Omvang — Geen vereiste dat het besluit melding maakt van dezelfde gronden als die van de nietig verklaarde handeling*
(Art. 266 VWEU)
- Beroep tot nietigverklaring — Arrest houdende nietigverklaring — Gevolgen — Vaststelling van maatregelen ter uitvoering — Redelijke termijn — Beoordelingscriteria*
(Art. 266 VWEU)
- Beroep tot nietigverklaring — Arrest houdende nietigverklaring — Gevolgen — Verplichting om maatregelen ter uitvoering vast te stellen — Heropening van de procedure in de fase van de vastgestelde onregelmatigheid — Toelaatbaarheid*
(Art. 266 VWEU)
- Beroep tot nietigverklaring — Arrest houdende nietigverklaring — Gevolgen — Gedeeltelijke nietigverklaring van een besluit van de Commissie over een verzoek tot kwijtschelding van invoerrechten — Verplichting om een nieuw besluit te nemen — Omvang*
(Art. 266 VWEU; verordening nr. 2454/93 van de Commissie, art. 907)

7. *Beroep tot nietigverklaring — Arrest houdende nietigverklaring — Gevolgen — Vaststelling van maatregelen ter uitvoering — Redelijke termijn — Gedeeltelijke nietigverklaring van een besluit van de Commissie over een verzoek tot kwijtschelding van invoerrechten — Te late vaststelling van een nieuw besluit — Schending van het beginsel van de redelijke termijn — Gevolgen*

(Art. 266 VWEU; verordening nr. 2454/93 van de Commissie, art. 907)

1. Zie de tekst van de beslissing.

(zie punt 41)

2. Zie de tekst van de beslissing.

(zie punt 44)

3. De verplichting van artikel 266 VWEU geldt voor de instelling waarvan de nietig verklaarde handeling uitgaat, slechts binnen de grenzen van wat noodzakelijk is om de uitvoering van het arrest houdende nietigverklaring te verzekeren. In die zin houdt deze bepaling voor de betrokken instelling de verplichting in ervoor te zorgen dat een handeling die zij vaststelt ter vervanging van de nietig verklaarde handeling, niet dezelfde onregelmatigheden vertoont als die welke in dat arrest zijn vastgesteld. De instellingen beschikken echter over een ruime beoordelingsbevoegdheid bij de keuze van de middelen die moeten worden ingezet om uitvoering te geven aan een arrest waarbij een handeling nietig of ongeldig wordt verklaard, voor zover die middelen verenigbaar zijn met het dictum van het arrest in kwestie en met de rechtsoverwegingen die er de noodzakelijke steun aan bieden.

De betrokken instelling is namelijk vrij de grond te kiezen die volgens haar het meest relevant is ter motivering van haar besluit, zonder dat een eventuele vergissing bij de keuze van die grond eraan in de weg staat dat zij later een grond kiest die zij in de nietig verklaarde handeling had kunnen aanvoeren. In dit verband staat het feit dat een grond niet in de nietig verklaarde handeling is aangevoerd, geenszins eraan in de weg dat de instelling hem in het besluit ter vervanging van die handeling aanvoert, aangezien de auteur van een nietig verklaarde handeling in zijn nieuwe besluit andere gronden mag aanvoeren dan die waarop hij zijn eerste besluit had gebaseerd.

(zie punten 49, 59, 60)

4. Zie de tekst van de beslissing.

(zie punt 51)

5. Tenzij de gehele procedure nietig is door de vastgestelde onregelmatigheid, kunnen de betrokken instellingen de procedure heropenen in de fase waarin die onregelmatigheid is begaan, teneinde een handeling vast te stellen ter vervanging van een eerdere, nietig of ongeldig verklaarde handeling.

(zie punt 52)

6. Na de gedeeltelijke nietigverklaring door de Unierechter van een besluit van de Commissie over een verzoek tot kwijtschelding van invoerrechten is de Commissie verplicht de stukken van het dossier opnieuw te onderzoeken en een nieuw besluit te nemen over dat verzoek, om de vastgestelde onregelmatigheid te verhelpen. Daarbij moet zij rekening houden met alle gegevens feitelijk en rechtens die beschikbaar zijn op het tijdstip van de vaststelling van de handeling. De verplichting van de Commissie om een besluit met alle vereiste zorgvuldigheid voor te bereiden en een besluit te nemen op basis van alle gegevens die van invloed kunnen zijn op het resultaat, vloeit in het bijzonder

voort uit het beginsel van behoorlijk bestuur, het legaliteitsbeginsel en het beginsel van gelijke behandeling. Bijgevolg kan de Commissie niet worden verweten dat zij het noodzakelijk acht haar onderzoek te herhalen en het dossier te vervolledigen.

Voorts is het niet mogelijk op goede gronden te betogen dat de Commissie na de gedeeltelijke nietigverklaring van het eerste besluit met werking ex tunc nog slechts vijf dagen heeft om een besluit over het verzoek tot kwijtschelding vast te stellen, wil zij de vervalttermijn van negen maanden naleven die is vastgesteld in artikel 907 van verordening nr. 2454/93 houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van verordening nr. 2913/92 tot vaststelling van het communautair douanewetboek. De in die bepaling vastgestelde termijn van negen maanden kan immers niet van toepassing zijn in het kader van een krachtens artikel 266 VWEU heropende procedure.

(zie punten 54-56, 62)

7. Schending van het beginsel van de redelijke termijn rechtvaardigt over het algemeen niet de nietigverklaring van een besluit dat na afloop van een administratieve procedure is vastgesteld. De niet-inachtneming van het beginsel van de redelijke termijn heeft immers slechts gevolgen voor de geldigheid van de administratieve procedure indien het overdreven lange tijdsverloop invloed kan hebben op de inhoud zelf van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit.

In dit verband is het juist dat het ingevoerde systeem, in het bijzonder de termijn van negen maanden die is vastgesteld in artikel 907 van verordening nr. 2454/93 houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van verordening nr. 2913/92 tot vaststelling van het communautair douanewetboek, in het kader van de krachtens artikel 266 VWEU geopende procedure niet langer voor de Commissie geldt. Dat neemt echter niet weg dat de Commissie, door het besluit ter vervanging van het nietig verklaarde besluit vast te stellen zonder een redelijke termijn in acht te nemen, de door verordening nr. 2454/93 geboden waarborgen niet eerbiedigt, en de betrokken persoon het nuttige effect van die verordening, de mogelijkheid om binnen de gestelde termijn een besluit te verkrijgen en de garantie om in aanmerking te komen voor een gunstig besluit bij uitblijven van een antwoord binnen die termijn, ontzegt.

Bijgevolg schendt de Commissie het beginsel van de redelijke termijn door het besluit ter vervanging van het nietig verklaarde besluit 34 maanden na de uitspraak van het arrest houdende nietigverklaring vast te stellen, hetgeen een grond voor nietigverklaring van het tweede besluit vormt.

(zie punten 82, 91-93)